

«хікка» – так у сучасна молодь називає людей, що імітують поведження хікікоморі, при цьому насправді не маючи нічого спільного з ними. Але ніхто не впевнений, що «хікка» з часом не стане справжнім хікікоморі. По-друге, існує теорія, що хікікоморі з'являються внаслідок еволюції «паразитів-одинаків» — це явище притаманне всім національностям, а не тільки японцям. Паразит-одинак – це неодружена людина 20-30 років, що живе з батьками і насолоджується безтурботним та комфортним життям. Таких людей ми можемо знайти й в Україні. Перспективою нашого дослідження є детальне експериментальне вивчення цієї проблеми в Україні з метою запобігання їй.

Література:

1. Тихоцкая И. С. Изменения в жизненном цикле японцев и место молодёжи в современном обществе / И. С. Тихоцкая // Выпуск XXXII. История и культура традиционной Японии / Под ред. Смирнова И.С., отв. ред. Мещеряков А. Н. – Москва : Наталис, 2010. – 480 с.
2. Takeo Doi, The Anatomy of Dependence, Kodansha America, Inc., 2001
3. Тебин Н. Молодёжь Японии: без амбиций и цели в жизни / Н. Тебин // Азия и Африка сегодня. – М., 2008. – Вып. 2. – С. 10-14.

Мащенко І.О.

*Харківська державна академія культури, викладач
м. Харків, Україна*

МОДИФІКАЦІЯ ОБРАЗУ ВЛАДИ У СПОРТИВНО-ХУДОЖНІХ ДІЙСТВАХ (НІМЕЧЧИНА 1920-1930-х рр.)

У ХХІ ст. спортивні практики індивідуальною культурою людини та частиною динаміки світової культури. Тому в поле наукового інтересу культурології вписуються спортивно-художні дійства (СХД) як масові видовища, що відображують цінності й суспільні зв'язки у спортивно-художній формі. Демократичні й тоталітарні держави транслюють за допомогою виражальної мови СХД образ влади, через що ретроспекція такого знакового в історико-культурному процесі періоду як Німеччина 1920-1930-х рр. потребує наукової уваги з боку культурології.

У культурі СХД виконують виховну, інформативну, рекреаційну, комунікативну та ідеологічну функції. У Давньому Римі гладіаторські бої з релігійних святкувань перетворилися на розвагу, лицарські турніри влаштовувалися середньовічною елітою на честь укладання миру, шлюбів королів, народження спадкоємців тощо, європейські військові паради ХVІІІ ст., спрямовані на демонстрацію обороноспроможності тільки, починали залучати театралізовані та спортивні елементи до організації, а в

XX ст. тоталітарні держави СХД взяли на озброєння як потужний ресурс, який поєднував військову, спортивну й видовищну складові, й був здатний транслювати державницькі ідеологеми.

До історичних прикладів тоталітарного режиму можна віднести Німеччину (за правління Адольфа Гітлера) СРСР (Йосиф Сталін), Італію (Беніто Муссоліні), Китай (Мао Цзедун) та КНДР. У тоталітарній Німеччині СХД є зразком максимального використання ідеологічного потенціалу мистецтва, яке синтезувало спорт, театральну режисуру, масові видовище, кіно та військовий ресурс.

Для суспільного життя Німеччини 1920-х рр. були характерні військово-спортивні ходи і паради, що проводилися політичними партіями та воєнізованими організаціями і спрямовувалися на демонстрацію «національного тіла» – синхронні рухи фізичних вправ учасників і глядачів видовищ у символічному вимірі формували єдине тіло німецької нації. Зокрема, під час святкування Дня Конституції у формі СХД, із залученням робочої молоді як символу майбутньої республіки і продовжувача культурних традицій, за допомогою пластичної перебудови у костюмах кольорів державного прапора уперше було відтворено державний символ, семантика якого транслювала ототожнення особистості з колективом, колективу – з прапором, прапора – з державою.

Націонал-соціалістична пропаганда активно використовувала режисерські здобутки СХД в пропаганді політичної програми. Характерною візуалізацією образу влади став фільм «Олімпія», присвячений проведенню Олімпійських ігор в 1936 р., режисерки Л. Ріфеншталь, яка, із залученням новаторських режисерських і монтажних технологій відтворювала ідеальний спортивний та художній синтез: наділені драматичним ефектом спортивні змагання, оголене чоловіче тіло транслюється як герой, надлюдина та завойовник, через що образ німецької людини конструюється за аналогом антропологічної моделі Античності. Ідеалізована модель людини, візуалізована у фільмі, не тільки формувала культур фізичної сили у суспільстві, але й сприяла мілітаризації країни, позитивному ставленню до експансивної політики влади як джерела відновлення історичної справедливості. Тоді як СХД ставали культурною практикою демонстрації не стільки напряму військового ресурсу, скільки фізичного потенціалу нації, символічно об'єднаної в спільне, красиве й натреноване тіло.

Таким чином, політична система Німеччини 1920-30 х рр. формувала за допомогою СХД образ влади як наслідувача традицій античності, конструювала ідеалізований образ людини як носія фізичної сили, героя та завойовника.